

Liz Fenik

Kuća u
KORNJOLU

Prevela

Dubravka Srećković Divković

■ Laguna ■

Naslov originala

Liz Fenwick

THE CORNISH HOUSE

Copyright © 2012 Liz Fenwick

Translation copyright © 2015 za srpsko izdanje, LAGUNA

Kupovinom knjige sa FSC oznakom
pomažete razvoj projekta odgovornog
korišćenja šumskih resursa širom sveta.

SW-COC-001767

© 1996 Forest Stewardship Council A.C.

Mojim roditeljima, jer su verovali
Mojoj deci Domu, Endruu i Saši, jer su me razumeli
Mome suprugu Krisu, jer me voli

✠ Prvo poglavlje ✠

Bilo je gotovo jedanaest, a Medi je sedela za volanom već više od osam sati. Zevnula je i na silu digla očne kapke. Usporavajući, bližila se još jednoj nepreglednoj krivini. Mesečina je ocrtavala naspram neba siluete iskrivljenih stambala. Njihovi izmučeni oblici izdizali su se iz živica praveći tunel. Kao da su se sklapali oko njih. Duž kičme joj prođe drhtaj. Motor poče da zamuckuje.

„Hajde, curo stara. Ne može biti još mnogo do Trevena, a čim budemo tamo, i ti i ja možemo na debelo zasluženi odmor.“ Medi pomilova instrument-tablu. Ispod ivica poklopca haube curkao je dim.

Osvrnula se ka pastorki, koja je spavala na sedištu do nje. Hana je izgledala milo s raščuperenom plavom kosom, nakostrešenom kao u ježa. Promenila je položaj i na ruci joj se ukaza tetovaža. Medi duboko udahnu. Hana je nije poslušala. Morala je da prizove sve svoje zalihe strpljenja sinoć kad joj je Hana pokazala ruku. Medi je pustila da to tako prođe. I sama je nekada bila u pubertetu. Premda je slušala roditelje.

Ponovo usmerivši pažnju na put, Medi je znala: ako je karta tačna, sigurno su blizu svog novog doma u Trevenenu. Pod pretpostavkom, naravno, da se tačno rukovodila njome, a pojma nije imala da li jeste ili nije. Samo bi joj još falilo da se zaglibi na nekom zabačenom seoskom puteljku!

Kad je razgledala tu kuću u aprilu, vozio ju je agent. Tad joj put nije delovao zbunjujuće, ali možda nije ni obraćala pažnju onoliko koliko je trebalo. Nikakvo čudo. Ništa i ne radi kako treba otkako je umro njen muž Džon.

U pokušaju da rashladi motor, uključila je ventilator na najjače, ali ništa nije postigla. Kola su usporavala uprkos tome što je Medi gazila gas do daske. Motor se dvaput nakašlja, a onda začuta. Medi tresnu po volanu. Moment sile ih je nosio još malo po putu, a onda svaki pokret prestade. Farovi se zažuteše, a potom se i ugasiše. „Sranje.“

Hana se razbudi. „Šta je bilo?“

Medi ponovo pokuša da upali, ali ništa se ne dogodi.

„Jesmo li stigli u tu zabit?“ Hana se proteže.

„Hm, nismo. Crkla su kola.“

„Molim?“

„Kola...“ Medini prsti su mrcvarili ključ.

„To sam čula, ali gde smo?“ Hana sede.

„Ne znam tačno.“

„Isuse Hriste.“

„Pazi kako se izražavaš.“ Medi zažmuri. Taj dan je počeo u pet jutru, kad su pažljivo spakovale i poslednje stvari, ali iz Londona su krenule tek u dva, pošto su nosači dotad tovarili kamionet. Medi nije bila sigurna kakvo ju je to ludilo nagnalo da pristane da se seli u petak, i to još na državni praznik.

„Ha, našao se ko će da mi kaže. Upravo sam te čula kako si rekla nepristojnu reč.“

Medi uzdahnu.

„I šta nije u redu s Hristom? A osim toga, nemaš *ništa* s Bogom otkako je tata umro.“

Medi odbroja u sebi do deset pre nego što će odgovoriti. „Ovim putem smo već prolazile.“

Hana prekrsti ruke na grudima. „Ne, nismo. Ja nikad nisam bila u Kornvolu.“

„Ne cepidlači.“ Medi stade da masira ukočene žile u vratu. „Svađa neće pomoći.“

„I dakle?“

Medi cimnu ručicu za otpuštanje haube, pa izade iz kola. Moglo je biti i gore, reče sama sebi. Mogla je da pada kiša. Umesto toga, bilo je savršeno, pozno letnje veče. Svež pove-tarac s mirisom orlovih noktiju mrsio joj je kosu dok je stajala u mraku i borila se s kvačicom.

„Šta to radiš?“, upita Hana.

„Gledam motor.“

„Otkad se ti to razumeš u kola?“

Medi se nasmeja. Hana je bila u pravu; nije imala blage veze s kolima, pa je zato izvadila telefon iz džepa da pozove službu za pomoć vozačima. Ekrančić se osvetli i na njemu se pojavi Džonova slika. Medi žmirnu. Nema ga već osam meseci.

„Hoćeš li samo da bleneš u telefon?“, upita Hana.

Medi otkuca broj. Signala nije bilo. Divota.

Hana se isteže kroz prozor. „Pa šta se sad dešava?“

„Ništa.“

„Ništa? Još bolje. Znači, nalazimo se u bestragiji, nemamo signal i kola su nam crkla.“

„Lep i sažet opis situacije.“ Medi diže pogled ka nebesima ne bi li pronašla snage, ali samo je ugledala Mlečni put. Iako joj nije trebao, jeste bio divan i nije mogla da se seti kada je poslednji put videla nebo tako čisto i neukvareno svetlima gradova. Crnim svodom prošiša padalica i Medi se zapita da

li da se odvaži da poželi želju. Šta bi poželega u ovom času? Da li isto ono što je oduvek želela, svoju fantaziju krunisanu belom tarabom, ili su joj pak životna iskustva za poslednjih godinu dana uništila sposobnost da veruje u snove, pa i u sve drugo, ako hoće pravo?

Hana zamaha rukom. „A-lo?“

„Da?“

„Šta ćeš da radiš?“ Hana je vrtela po prstima povlaku rajsferšlusa na jakni.

„Da krenem peške putem i da nađem nekog da nam pomogne.“ Medi se okrete ka pustom puteljku, pa proguta knedlu.

„Srećno. Ja ne vidim znake života. Dovezla si kola do kraja sveta.“

Ne pristajući da zagriže mamac, Medi pruži ruku. „Baterijsku, moliću. Nalazi se u kaseti.“

Hana tresnu baterijsku na vozačko sedište.

Medi je ćutke čekala, ali na kraju upita: „Ideš li?“

„Ne.“ Hana pruži baterijsku kroz prozor.

„Lepo.“ Uzevši lampu, Medi sama krenu da se udaljuje od kola. Nije mogla silom da natera Hanu da pođe. Džon je bio mrtav, a Medin odnos s njegovom ćerkom sve gori iz dana u dan.

Usporivši korak, Medi zaškilji: pred sobom je videla samo put koji nestaje u tami. Produžila je bržim hodom i najzad se pred njom ukaza svetlo. Tad potrča i ubrzo razazna malo jato kuća, ali samo u jednoj je bilo znakova života. Kud su svi nestali?

Dok je pritiskala zvonce, u Medinim mislima su odjekivale Hanine reči „kraj sveta“. Niko nije otvarao vrata. Medi ponovo zari prst u dugme i oslušnu, ali samo je čula sopstveno disanje. Zato pokuca.

„Ko, dođavola...“, zabruna dubok glas.

Medi diže pogled pravo ka nečijim smeđim očima.

„Izvinjavam se što vam smetam, ali kola su mi se pokvarila, a telefon mi nema signal.“ Još jednom je proverila mobilni. „Postoji li mogućnost da se poslužim vašim telefonom?“ Vazduh je ispunjavala tišina, a onda Medi začu kako u daljini neki grlen ženski glas pita ko je na vratima. Tad razrogači oči. Domaćinu je kosa bila sva razbarušena, bio je go do pasa, a ni pantalone mu nisu bile baš valjano zakopčane. Medi se zagleda u zemlju.

„Naravno“, kaza on i odmače se od vrata.

Uprkos tome što je bio dvadeset peti avgust, šuštanje lišća govorilo je Medi o jeseni koja se bliži. To prelazno doba godine uvek joj je bilo najdraže, kad se od promene ugla sunčevih zraka pojačaju sve boje. Mada trenutno i nije mogla da vidi baš mnogo boja. Snop baterijske lampe jedva je prodirao kroz tamu.

U daljini, jedan jazavac hrabro se suprotstavi mutnom svetlu i štuknu preko puteljka u živicu. Širina je bila taman tolika da Medi i taj čovek koračaju naporedo. Morao je da opiše šlep-službi kako se stiže dotle, a radi predostrožnosti ponudio se da je otprati do kola. Žena je ostala da pijucka vino. Medi se nadala da će to dvoje uspeti da nastave prekinuto veče, ali čisto je sumnjala.

„Idi dođavola, Medi, tebi se baš ne žuri!“ Hana iskorači iz senki.

Medi zastade srce.

„Je li ovo radnik službe?“

Medi se naroguši. „Da li je prošao neko?“

„Šališ se? Da neko prođe ovom bedom od puta? Ovde ima samo slepih miševa“, razmahnu Hana rukom iznad glave.

„Odlično. Oni su zaštićena vrsta. Imaš sreće što ih vidiš; sve ih je manje“, tiho reče čovek.

„Hvala na novim obaveštenjima o ugroženim vrstama, ali mene od ovog mesta hvata jeza. I ko ste kog đavola vi?“, upita Hana.

„Hana...“, zausti Medi, ali začuta.

On pruži ruku Hani. „Ja sam Mark Trigs.“

Ne zarezujući ga, Hana se opet okrete ka Medi. „Jesi li uradila nešto korisno – na primer, saznala gde je taj Trevenen?“

„Trevenen?“, upita muškarac. „Dakle, vi ste u srodstvu sa Dafni Penventon!“

„Da.“ Medi nabrčka nos, jer uprkos svemu što je agent rekao, nije bila sigurna ko je Dafni Penventon i šta je bila njenoj majci.

„Jeste li bili kadgod pre u Trevenenu?“, upita on.

„Jednom, pre nekoliko meseci.“ Sve je to sad u njenom sećanju bilo veoma zamagljeno, baš kao i sve ostalo u poslednje vreme. U slabom svetlu baterijske lampe, posmatrala ga je kako bi videla da li ga je taj podatak zgrozio, ali videla je samo igru senki po ravnima njegovog lica.

„Planirate tamo da noćite?“

„Bože, ovo je gore nego u najgoroj noćnoj mori. Taj Trevenen biće neka ruševina bez krova i bez vruće vode ili bez ikakve vode u česmi“, promrmlja Hana. „Videla sam dokumenta i piše da je to prebivalište – *prebivalište* – a ne kuća.“

Zbog nečega u Haninom tonu Medi prekipe. U Trevenenu se može živeti. Sve i ako je bilo kao u magli, videla ga je rođenim očima. „Prebivalište je legalan izraz.“

Hana sleže ramenima. „Ej, a kad dolazi taj da nas šlepa?“ Medi pogleda na sat. „Treba da dođe u roku od dva sata.“

„Baš žure na tom poslu, ha? Dve žene same, zaglibljene posred mračnog seoskog puteljka s čudakom, naravno da će natenane. Baš lepo. Već vidim kakvi će naslovi biti po novinama iduće nedelje, kad nam neki zemljoradnik u prolazu natrapa na leševе.“

„Dosta više, Hana.“

„Čega dosta više?“, upita Hana.

„Melodramatike.“

„Je li to bila melodramatika? Lepo. Hvala na času obožavanja rečnika.“

Medine šake se stegoše u pesnice. „Hana.“ Duboko je udahнула. Očigledno se Hana uplašila dok je sama čekala. Možda sledećeg puta neće biti toliko bandoglava, pa će poći s njom.

„Odstupi, Medi.“ Hana začuta, pa se okrete od njih. „Ti si meni samo tatina udovica. Ništa više.“

„Ja sam ti zakonski staratelj“, kaza Medi, ali nije trebalo da joj odgovara. Bilo joj je jasno da će Hani trebati nešto više od samotnog čekanja na seoskom putu da bi preobraćenje moglo da otpočne. A možda bi bila dovoljna i munja sa nebesa, ali čuda se nikad ne dešavaju.

„Prokleti sudovi.“ Hana uđe u kola i zalupi vrata. Zvuk odjeknu u Medinim ušima, maltene zaglušivši huk sove.

Svetlost zore razotkrila je obrise zbijenih, oronulih granitnih zdanja. Kuća je bila velika; mnogo veća nego u Medinom pamćenju. Krov se širio, a što ju je više zabrinjavalo – i utanjao nad tim ogromnim prostorom. Da li je takav bio i proletos? Zažmurila je i pretražila pamćenje. Zvončići su, šćućureni pod drvećem, popunjavali nekadašnje cvetne leje. Plava, siva i zelena boja; miris sremuša. Uopšte nije mogla

da se seti u kakvom je stanju bio krov. Ponovo otvorivši oči, Medi pretraži pogledom tu masu oblikâ.

Bilo je ko zna koliko prozora i izbrojala je četiri dimnjaka, ali nije računala da će to biti... stara plemićka kuća. Kako je zaboravila da je toliko velika? Kad joj je stiglo pismo sa obaveštenjem da je nasledila kuću u Kornvolu, zamišljala je nešto malo, kotidž ili bungalov, ali Trevenen nije bio mali. Progutala je knedlu. Šta je to preuzela na sebe? Tu nije bilo jednostavne bele tarabe, već su je čekali prozori sa okancima u olovu i odgovornost. Luda je što je to uradila, ali kakvog je izbora pa imala? Zapravo nikakvog. Kuća u Londonu je vredela više od starudije u nekom zabitom kraju Kornvola. Zato je prodala tu u Londonu i platila sve račune.

Obuzdavajući zevanje, izašla je iz kola i duboko udahnu-la. Umirio ju je miris vlažne zemlje. Tiho je zatvorila vrata automobila. Hana je, usnula, ležala na zadnjem sedištu, kud se bila povukla čim je postalo očigledno da kola mogu da se poprave, ali da će to potrajati. Mehaničar je bio majstor umanjivanja istine.

Novi sused izađe iz svojih kola. Prosto nije mogla da poveruje koliko je Mark bio fin, s obzirom na okolnosti. Umesto da ih pusti da opet zalutaju, poveo ih je zamršenim stazicama na nedalek put do novog doma.

„Dobro jutro“, kaza.

Sa zavišću primetivši da na njemu nema nikakvih tragova neprospavane noći provedene izvan kuće, Medi mu na licu potraži bar neke izdajničke senke, ali otkri samo visoke jagodice i puna usta. Crte lica mu nisu bile klasične, ali činilo joj se da bi takva kombinacija sastavnih delova mogla da bude prilično pogubna po žene.

„Već neko vreme je jutro“, kaza ona.

„Tačno, ali tad jutarnji hor još nije pevao.“

Ona izvi obrvom. „Time definišete jutro?“

„Da, i punom šoljom kafe.“

„Nemojte pominjati nešto za šta su trenutno šanse nula.“

Već od same pomisli na dupli espresso iz njenog lokalnog kafića u Fulamu došlo joj je da zaplače, ali umor joj je bio tako snažan da nijedna doza kofeina ne bi ni mogla da dopre do njega.

„Možete da skoknete do mene.“

Medi pogleda u njega i zaključila da mu je poziv iskren, ali potom se okrete ka kući. „Nestrpljiva sam da vidim Trevenen.“

„On vas čeka.“ Pružio je ruku ka starom zdanju, pa razvukao usta u osmeh i blago se naklonio.

Telo joj je bilo bolno, ali usredsredila se na kuću. Neke prozore okruživao je klesani kamen, druge pak jednostavni drveni okviri obojeni u belo. Svi su odbleskivali jutarnje sunce, ali nisu nimalo otkrivali unutrašnjost. Trevenen je delovao stameno, premda istovremeno hladno i pusto.

Sleva se, ukoliko ju je sećanje valjano služilo, nalazio svinjac kom je nedostajao krov, a iza njega, na samom kraju dvorišta, štala. Zdanja su se pružala kao tri stranice ogromnog pravougaonika; kuća je bila na istočnoj strani.

Potkrepljena dubokim udahom, krenula je nogu pred nogu zaraslom stazom ka vratima. Izvadila je iz džepa veliki ključ i gurnula ga u bravu. Uz malčice sile, obrnuo se, te ona pritisnu kvaku, ali vrata ni makac. Ona ponovo pokuša, naležući drugom rukom na izguljenu farbu. Nešto ju je tištalo ispod grudi dok je čekala da vrata popuste. Mora biti hrabra! Ovo bi trebalo da bude uzbudljivo: ona je vlasnica Trevenena.

Začu se škripa i Medi posrnu pravo preko praga, gde je dočeka nalet memljivog vazduha. Uznemirena prašina se uskovitla, a iz zidova kao da izroni uzdah. Pod je bio pun senki i mrtvih muva. Medi se obgrli rukama.

„Šta mislite, ima li struje?“ , okrete se ona i uputi Marku umoran osmeh.

„Trebalo bi da ima.“

Teške zavese bile su skroz navučene, zadržavajući unutra miris vlage i pridodajući utisku zapuštenosti. Uključivši prekidač za svetlo, ispravila se koliko je visoka. Sve će to biti kako valja – s vremenom. Ona i Hana imaju krov nad glavom i mogu iznova da izgrade svoj život. Sad mora da gleda u budućnost, a bolne uspomene da ostavi za sobom.

Mark joj pride i ona oseti kako joj njegov dah miluje obraz. Odmače se od njega. Nije mogla zamisliti čoveka različitijeg od njenog muža. Dok je bio zdrav, Džon je bio mršav i plavokos. Zažmurivši, prosto ga je videla kako raspomamljeno kuca, pogrbljen nad kompjuterom, dok pokušava da završi neki članak u zadatom roku, a dečачke kovrdže mu padaju po čelu. Na kraju je sva ta njegova svilena kosa iščezla. Uvrnula je pobegli uvojak koji joj je počivao na vratu.

„Da uđem ja i da na brzinu proverim kuću pre vas?“

„Hvala.“ Medi začuta i prelete hol pogledom, primećujući prašinu i paučinu. U kući je bilo maltene ledeno. „Nema duhova, jelte?“

„Trevenen nije uklet“, kaza on.

Ona udahnu vazduh, pa zaškilji u zatvorena vrata, obojena belom masnom farbom koja je od starosti zadobila boju surutke. Medi je znala da ta nijansa ne može da se postigne prostim mešanjem boja. Ona dolazi tek s godinama stajanja.

„Nema duhova, kunem se. U okolini ima nekoliko zaposednutih kuća, ali Trevenen nije među njima.“

„Zvučite mi kao stručnjak.“

„Ni slučajno“, osmehnu se on, pa iščeze uz veliko stepenište. Drvo ograde nije bilo bojeno, ali šara se jedva nazirala. Medi se primače bliže. Znoj i masnoća bezbrojnih ruku

prebojili su hrast tamnom nijansom i uglačali ga. Gazište svakog stepenika ulegalo se u sredini. Medi načas pogleda naviše jer joj je nešto privuklo oko, ali tamo ničeg nije bilo. Protrljala se po mišicama.

Naslonivši se na zid, pokušala je da rastera to nešto što joj se stezalo oko srca. Na tavanici je visila jedna jedina sijalica, obasjavajući cvetaste tapete. Bujno cveće maltene je zasenjivalo slike na zidovima, ali jedna izbledela fotografija tri žene izdvajala se od ostalih. Ko su bile one, zapita se Medi, i da li je među njima i Dafni Penventon?

Ruka joj pođe duž zidova hola, dižući se i spuštajući po talasastoj površini dok je besciljno koračala, zadubljena u misli. Zahvaljujući Dafni Penventon, ona i Hana mogu da krenu iz početka. Medi je sada imala Trevenen, mada joj to još nije delovalo kao stvarnost.

Posedovanje nekakve sigurnosti trebalo bi da joj obezbedi i prostora da iznova pronade nadahnuće. Dok je Džon bolovao, čeznula je da slika – da naslika svoj bol, svoju nadu, svoju ljubav, ali vreme joj to nije dozvoljavalo, a sada kad je imala vremena, bila je prazna. Nije znala šta će sa sobom. Bio joj je potreban plan, ali nije znala odakle da počne. Kako je moguće da je život nekada bio tako jasan, a sad je tako neproziran?

Kada je ušla u kuhinju, pogled joj pade na masivni prozor koji je zauzimao gotovo čitav jedan zid. Svako njegovo duvano okance uokvirivalo je neku svoju drugačiju sliku predela izvan kuće. Zavrtela je glavom i pokrenula se. Na tavanici su se ukrštale ogromne crne grede, a potamnele masne farbe bilo je u obilju, ali neravnomerno požuteli zidovi sramotili su drvene elemente. Medi pokuša da pogodi kada je ta prostorija poslednji put uređivana. Sudeći po nameštaju, možda je to bilo pedesetih, pa čak i ranije. U kamin je bio usađen

šporet, ko zna koliko korišćen, a dugo i neočišćen. Odavno ništa nije bilo čišćeno. Nije tu bila samo prašina na svakoj površini već je u vazduhu lebdeo i miris truleži.

Medi se isteže iznad velike bele sudopere i uhvati se ukoštac s rezom da otvori prozor i pusti unutra jutarnji vazduh. Uglovi prozorske daske bili su puni mrtvih insekata, a u okviru je bila razvučena paukova mreža. Od pauka ni traga ni glasa. Kao da su svi stanari Trevenena pobegli odatle u žurbi, ostavivši sve za sobom. Čak je tu stajao i čajnik s buđavim ostacima nečega, sigurno poslednjeg Dafninog čaja. Da li ga je Medi primetila kad je dolazila da vidi imanje?

Bat koraka najavi da Mark stiže u kuhinju. Boreći se sa užasnim porivom da zaplače, ona se okrete ka njemu. „Bili ste neverovatno ljubazni. Niste morali da se zadržavate ovde.“

On zakoluta očima i nasmeja se. „Da ostavim dve dame u nevolji? Zauvek bih uništio sebi dobar glas.“

Medi se nasmeja. S obzirom na njegov lep izgled i taj osmeh, nije ni sumnjala da je na glasu, ali to se nje nije ticalo.

Mark je otišao, te Medi pođe da vidi šta radi Hana u kolima. Još je spavala. Dobro je što će se bar jedna od njih dve odmoriti. Sunce je tuklo pravo u Medi dok se obazirala oko sebe. Travnjak je izgledao kao divlja livada, a u bašti je bilo više korova nego cveća, ali kuća je u tom svom okruženju delovala veselo.

Beležeći u glavi šta će sve valjati da se uradi, zaputila se oko kuće. Jedna ruža puzavica širila se nad lučnim prolazom koji vodi u prednji deo. Njene divlje lozice protezale su se sa luka ka malom zdanju do njega. Ruža je bila prorasla i kroz

slomljeno prozorsko staklo. Koliko će posla tu biti! Dodavši na spisak i razbijeni prozor, pošla je dalje.

Tu, sa pročelja, Trevenen kao da je bio preživio fejs-lifting. Trudio se da izgleda zvanično, maltene džordžijanski, za razliku od zadnjeg dela, koji je odražavao srednjovekovne začetke zdanja, tu i tamo uz ubacivanje nekoliko drugih vekova. Medi se odmače da prouči oblik svoje kuće. Morala je to da ponovi: *moja kuća*. To prastaro zdanje bilo je njeno, a njegovo neusklađeno pročelje mamilo joj je osmeh na usne, ali sigurno je iznerviralo tog nekog ko je pokušao da unese u njega strogu ravnotežu. Nije uspeo, ali ishod je bio predivan sa tim visokim džordžijanskim prozorima u odblesku jutarnje svetlosti.

Ista ta svetlost isticala je i spoj gde je doziđivano. Kamenje je u novoj polovini bilo drugačije veličine i pravilnije slagano. Pošla je ka sastavu i prešla rukom po njemu. Prsti joj se umiriše, a uz ruku joj pođe jeza. Oko nje se šapatom razleže tih plač. Ona se osvrte tražeći mu izvor, ali samo je videla zadivljalu baštu okupanu suncem poznog avgusta. Oko kolena joj je lebdela snena osa.

Trepnula je i raskinula taj kontakt s kućom. Zvuk je utihnuo. Ona sleže ramenima i polako pođe kroz baštu ka velikom monterejskom boru koji se uzdizao na drugom kraju. Grane su mu, asimetrične i razbarušene, sezale ka nebu. Između njih su se videle krpice plavetnila, budeći u njoj onaj stvaralački poriv. Ali potisnula ga je. Danas nije dan za slikanje. Treba da ispita i sredi kuću do iduće nedelje, jer tada stižu njena zemaljska blaga.

Pošla je dalje kroz prosek u živici, ka parčetu gde je po svoj prilici nekada bio povrtnjak. Iz zemlje su štrčale gole pritke, a trava je sve preuzela. Ona se saže nad jednu leju i

pronade malo spanaća, izvesno samoniklog. Verovatno neće biti potrebno previše truda da se taj povrtnjak opet osposobi. Možda će čak uspeti da zainteresuje Hanu. Sređivanje će biti težak posao, ali rezultat će vredeti truda.

Ponovo se ispravivši, Medi prelete pogledom horizont. Drveće koje je zaklanjalo zdanja postepeno se proređivalo, a kad je stigla do drugog kraja vrta, pred njom puče pogled. Posmatrala je livade i njive što su se spuštale ka dubokoj jaruzi, gde je drveće bilo gusto. Medi nasluti da je dole na dnu neki potok, ali nije se video. Sa druge strane opet su se uspinjale livade i njive. Pošto je žmirila zbog sunca, nepravilni oblici oivičeni živicama stvarali su nasumičnu šaru smeđih oranica, zasejanih njiva i pašnjaka.

Okrenula se i pošla kroz voćnjak ka kući. Sve drveće je bilo otežalo od plodova. Ona pokuša da otkine jednu jabuku, ali držala se čvrsto. Još mesec dana, nagađala je, pa će tek onda biti zrele. No iznenadila ju je raznovrsnost jabuka i krušaka pred njom. Od zelenih, crvenih, svetlosmeđih, žutih nijansi zasvrbeli su je prsti. Uskoro će slikati.

Ušavši u kuću, krenula je da se upozna s njom. Agent ju je bio ukratko uputio u njen istorijat. Trevenen je nastao kao kuća sa dve sobe na spratu i jednom u prizemlju, a onda se razrastao u plemićki dom, premda mali. Bio je sagrađen u obliku slova L, sa ogromnom kuhinjom duž donjeg dela, isturenom u dvorište iza kuće. Ostatak se nadovezivao u dugačkom nizu. Sve sobe za prijem gostiju u prizemlju protezale su se duž glavnog hodnika, a stari i novi deo razdvajao je hol.

Medi je redom otvarala sva vrata i širila prozorska krila. Svaka soba je bila jedinstvena i u prošlosti očigledno namenjena nekoj tačno određenoj svrsi, ali u većini slučajeva već odavno je više nije imala. Na osnovu svih tih Dafninih stvari

koje su tu ostale kako ih je i ostavila, Medi će pokušati da dokuči kako je njena dobročiniteljka koristila koji prostor. Bila je to prevelika kuća da bi je jedna starica sama održavala.

Pored vrata koja vode u vrt, na klinu je visila stara kišna kabanica. Pod njom su stajale veoma iznošene čizme. Na prozorskoj dasci, uz makaze za potkresivanje, počivale su rukavice skorene od blata. Kako je Dafni umrla? Možda je radila u bašti, pa ušla da popije šoljicu čaja i samo se preturila? Sve je ostavljalo takav utisak. Medi dotače rukavice, pitajući se kakva je bila ta žena koja ih je nosila.

Ostavivši za sobom zadnji izlaz, Medi pođe u trpezariju s predivnim dugačkim stolom i rasparenim stolicama. Izbrojala je tri u stilu čipendejla; ostale su verovatno bile viktorijanske. Kada je otvorila jedan kredenac pored kamina, vazдушna struja zavrte mrtve leptiriće koji su ležali po porcelanu. Medi kihnu i zamaha rukom da rastera prašinu, ali bez nekog većeg uspeha.

Izašla je iz trpezarije i zastala u glavnom holu. Sunce se slivalo kroz visoki prozor na odmorištu, ističući velike škriljčane ploče poda. Većinom su to bili pravougaonici različitih veličina. Na površini bez sjaja raspoznavale su se njihove žilice i ožiljci. Medi ne odole porivu da zaigra školice, pa je do podnožja stepeništa stigla skakućući na jednoj nozi. Iz nje zaklobuča smeh; osetila je lakoću kakvu godinama nije. Uz stepenice je ustrčala grabeći sve po dve.

Hani se nešto zarivalo u leđa, te se ritnu nogom. Kroz očne kapke joj blesnu svetlost, a nozdrve joj zapahnu miris krava. Umrla je i upravo se budi u paklu. Ne, ipak je na zadnjem sedištu kola. Zašto? Uh, da, Medin divni plan da žive u nekoj stračari u Kornvolu. Eto zašto.

Sedajući, obazrela se oko sebe. Levo se nalazilo nešto nalik na štalu, a pravo pred njom razvalina sa dva zida, bez krova i svakako bez ikakve vode, i vruće i hladne. Ma sjajno. Zla maćeha opet na delu: otrgla ju je iz Londona i dovukla u ovu rupetinu. Je li to ta kuća? Ako je tako, onda je prava noćna mora, u kompletu sa slepim miševima što lepršaju noću i onim zabalavelim eko-manijakom Markom koji te noći nije hteo da se odlepi od njih – tačnije, od Medi.

Koliko je dugo spavala? Protrljala je oči. Sunce je bilo visoko na nebu. Gde je Medi? Hana se okrete nadesno i ugleda ogromno zdanje s krovom. Bilo je masivno, dravno, istinski dravno. Oduvek je ludo volela stare zgrade; njoj i ocu to je bila zajednička strast. Stalno su gledali šta ima zanimljivo na sajtu Udruženja za zaštitu spomenika. A sad će živeti u jednom takvom zdanju, mada nije bila sigurna da će to biti baš tako super kao što je tada zamišljala. Mogla bi i da zahvali Medi što joj je ispunila jednu fantaziju, a opet, možda je bolje da joj ne zahvaljuje. Stvarnost je odvratna.

Kad je izašla iz kola, čitavo vidno polje preplavili su joj granit, prozori i škrljac. Kamenovi u zidovima kao da su na pojedinim mestima bili slagani po nekom redosledu. Krupno kamenje pri dnu, pa postepeno sve manje ka vrhu, ali ne svuda. Hana pođe malo unazad, pitajući se da li je kuća dograđivana. U jednom delu videla se linija nalik na šav. Nije bila prava. Kao da je graditelj bio besan dok ju je zidao, ili kao da se kuća s vremenom migoljila.

Na jednoj strani su prozori bili svih mogućih oblika i veličina, uključujući i uvučeni prostor ispred zadnjih vrata: on joj je stvorio sliku žene koja tu sedi i prede. Javilo joj se neko čudno osećanje putovanja kroz vreme. Pošla je duž zida zdanja i tako stigla do pročelja kuće, gde je carovalo veličanstveno drvo. Uz njega je kuća izgledala nekako mala.

Zaogrnuo ju je povetarac s mirisom bora, te se ona okrete da pogleda drvo. Odavno se već nije pela uz drveće, ali procenila je da je i dalje dorašla tom zadatku. Kad se zaljuljala o najnižoj grani i naskočila, setila se kako se prvi put popela na drvo, u Velikom vindzorskom parku. Otac ju je učio kako da osmotri stablo pre nego što će se popeti. Ovo bi ga oduševilo. Bilo je kao stvoreno za penjanje, ali dabome, on ga nikada neće videti jer je umro i ostavio je prokleta samu.

Telefon joj zaszvira. Pojavi se poruka od njene najbolje drugarice Abi.

Koliko je grozna kuća? Kako veštica? :*

Hana zastade i zagleda se u kamenje od kog je sazidana. Uopšte nije bila grozna.

Kuća fina. Veštica kao i obično. :*

Skočila je na zemlju i pomislila da je možda bila malo pregruba prema Medi zbog ove selidbe, ali tada začu Medin glas i ponovo se zamisli. S kime to priča? Je li onaj tip još tu? Zašto muškarci smatraju Medi toliko privlačnom? Hana nikako nije razumela zbog čega se njen otac zalepio za nju. Sigurno radi seksa. Jer što bi se inače neko oženio visokom, krakatom ženom s divljom kovrdžavom smeđom kosom i uobraženim naglaskom? Ni iz jednog drugog razloga.

Stomak joj zakrča. Hrana. Produžila je oko zdanja nadajući se da će stići do mesta odakle je krenula i pronaći nešto za jelo, možda i u kolima. Polako koračajući, stigla je do dvorišta ispred štala. Obišla je pun krug. Veštice nije bilo na vidiku. Hana uze svoju torbu iz kola i stade da traži po njoj neku čokoladicu, a naporedo pođe u kuću.

Tamni zidovi s cvetastim tapetama. Dobro došla u četrdesete. Ako bi pokušala da zamisli da je to neki televizijski eksperiment, od onih koji traju svega nekoliko nedelja, možda bi i preživela, a onda bi se život kao čarolijom vratio u normalu. Ili makar onoliko koliko je to moguće bez tate.

Medi otvori prva vrata na spratu i uđe u oskudno nameštenu sobu. Preko francuskog kreveta bio je raširen heklani prekrivač. Tapete i zavese imale su po sebi ružice. Prišla je prozoru i pogledala dole u dvorište, pa u livade iza njega. Bile su pune krava. Agent joj je rekao da se Dafni bavila imanjem sve do svoje osamdesete, ali da je zemlja sad ustupljena drugom uzgajivaču. To donosi manji prihod, a njoj bi svaka sitnica bila korisna. Namrštila se. Trenutno nije želela da razmišlja o svemu tome.

Podne daske su zaškripale kad je pošla u sledeću sobu. Ta je imala erker, isturen iznad zadnjeg ulaza. Sigurno je nekada služila kao biblioteka. Duž dva zida su se nizale police za knjige, a u erkeru se nalazio ogroman pisaći sto. Uz nezauzeti zid stajao je mali divan. Bio je sav prekriven vezenim jastučićima, a nad njim je visio veoma lepo izrađen akvarel morske obale. Koliko god da je veliko bilo iskušenje, Medi se uzdrža da ne uzme neku knjigu sa police; imala je još da istražuje.

Izašavši u hodnik, Medi izbroja vrata i shvati da se soba koju je upamtila iz prethodnog obilaska po svoj prilici nalazi u „novom“ delu kuće. Bila je mnogo veća i svetlija od svih ovih drugih, mada je i soba nad kuhinjom bila povelika, iako malčice uska. Otvorila je nekoliko prozora, a onda sišla u dnevnu sobu.

Nije se tu dugo zamajavala, ali se zapitala da li je izvorni drveni pod i dalje tu, pod odvratnim tapisonom od zida do

zida. Sedamdesete su umnogome bile krive za neke novine u dekoraciji, a među njima su najkrupnija novina bili ti čupavi tapisoni, koje su prevazilazile samo sanitarije u drečavoj žutozelenoj boji. Nameštaj je bio ljubak, te je Medi već videla da će se ono nekoliko neprodatih komada koje je nasledila od roditelja lepo uklopiti u to što se već nalazi tu. Zažmurila je. Ne sme previše da razmišlja o onome čega se odrekla; time neće ništa postići. Okrenuvši leđa sobi, pošla je u jednu manju pored nje i tu zatekla, po svemu sudeći, nekadašnju Dafninu radnu sobu. I ona je imala prelep veliki prozor, ali nameštaja je bilo malo: svega nekoliko kancelarijskih ormara, sto i stolica. Medi okrznu pogledom dokumente koji su počivali na stolu, ali posredi su bili samo stari računi, a oni joj i nisu bili baš nužni. Dovoljno brzo će početi da pristižu novi.

Medi zaviri u mali toalet, zašuškan pod stepenicama, a onda produži naviše, zastavši da proviri kroz okrugli prozor. Kada je ušla u prostoriju, vide da potpuno oblikom prati dnevnu sobu koja je pod njom, ali bila je nekako prijatnija jer je imala nižu tavanicu. Svetlost je kuljala u nju. Medi prođe čitavom dužinom, ispita i poveliko kupatilo nad radnom sobom. Nije bilo tragova da ga je Dafni koristila, pa ni bilo ko drugi. Ormar je bio prazan, nigde na vidiku ni peškira ni higijenskog pribora. Možda je za staricu bilo previše da vodi brigu i o tom delu kuće. Međutim, Medi je ta soba izgledala savršeno, jer je imala i jutarnje i večernje svetlo.

Najveći njen deo zauzimao je ogroman krevet sa stubićima. Kao da je dozivao Medi, a ona je bila preumorna da se odupre. Kada je dušek utonuo od njene težine, iz starog štepanog prekrivača izlete prašina. Svetlost je bleskala po česticama u letu, te se Medi suprotstavi porivu da sklopi oči. Čak i tako umorna, znala je da će košmari nahrupiti

istoga časa kad i san. Naterala je sebe da sedne, a zatim i da se digne sa kreveta.

„Hana?“ Ti precizno izgovoreni slogovi prosto joj se zariše u glavu. Medi je traži.

„Hana?“

Čuje li se to primesa panike? Hana se osmehnu. Konačno je spokoj pokoleban. Obično je Medi slepa za sve, uneta u svoj svet boja i oblika. Dođavola, nije vikala čak ni zbog nje-ne tetovaže! Samo je zatvorila usta, a potom prokomentarisala kako je ljupko iskorišćena plava boja. Čak nije dovoljno upućena ni da zna da je lažnjak; eto koliko joj je ušla pod kožu. Medi nije vikala. Nije besnela. Nastavila je da se pakuje za prokletu selidbu u Kornvol i cvilela kako je božji dar što je nasledila tu kuću.

Hana pođe ka maćehi, koja je stajala u holu.

„Tu si!“ Medi se osmehnu. „Razgledaš? Kako ti deluje?“

Hana sleže ramenima.

„Ja sam izabrala spavaću sobu iznad dnevne. Ti možeš da uzmeš koju god drugu želiš. Svakako ih ima dovoljno da se bira.“ Medi počuta. „Možda će ti trebati i nameštaj iz drugih soba. Sigurno ćeš naći sve što ti je neophodno.“

Hana zakoluta očima, pa pođe uz stepenice. Medi uvek mora da pokuša svemu da dâ pozitivan prizvuk. Kad će ta žena shvatiti da je život odvratn?

Šetkajući od sobe do sobe, Hana nije mogla da se odluči, ali želela je da bude što dalje od Medi. Prostorija u kojoj je upravo stajala protezala se čitavom širinom zdanja. Nalazila se tačno iznad kuhinje i imala je ljubak kamin. Ne ogroman i razjapljen kao onaj u prizemlju, već prefinjen, damski, s drvenim okvirom oko male crne rešetke.

U većini soba bilo je svakojakog rasporenog nameštaja. Medi joj je rekla da uzme šta želi, da ne bi morala sama da odlučuje. Možda bi trebalo prosto da izabere tu sobu jer je najdalja od Medine, i rešena stvar.

Naslonivši se na okvir kamina, zapitala se da li ložište funkcioniše. Moraće da bude upotrebljivo, pošto Medi ne zna da li centralno grejanje radi. Kasnije će proveriti, kaže ta žena. Svako normalan bi angažovao nekoga da mu pogleda sve u kući pre nego što dođe da u njoj živi, ali ne, Medi je pojurila kao guska u maglu i prodala kuću u Londonu. Tvrdila je da mora kako bi isplatila očeve račune, ali malo sutra. Mogla je da proda ovu ovde. Valjda bi za nekog nešto vredela.

Na prozorsku dasku slete ptica.

„Dobro jutro, gospođo Svrako.“ Hana se ujede za usnu. Zar još nije prerasla ta glupa dečja sujeverja? Ne, nije, jer i njima ju je naučio otac, davno pre nego što je maćeha ušla u kombinaciju. Hana priđe prozoru da izbliza zagleda sjajno crno perje. Ptica nakrivi glavicu i pogleda je, a onda odlete.

Ispred prozora je stajao fin toaletni stočić. Imao je na sebi dva prsta prašine, ali drvo pod njom izgledalo je lepo. Hana sede za njega. Odatle je imala pogled na livadu sa druge strane puteljka, gde su krave miroljubivo preživale na suncu. Kroz prozor nalete zadah balege. Nešto uvek mora sve da pokvari.

Okrenula se od tog prizora. Ova soba će biti njena. Samo joj treba ogromni ormar iz one druge, i biće savršeno. Nije baš gorela od uzbuđenja, ali nije bilo ni toliko rđavo koliko je očekivala.

✧ Drugo poglavlje ✧

Dugački vikend se okončao; Medi je za sve to vreme čistila i vetrila kuću. Laka kiša je mutila obris velikog drveta dok je Medi stajala zagledana kroz prozor. Prsti su joj bili odrani, a u vazduhu se osećao uporan miris sirćeta. Ruže koje je nasekla u bašti i stavila u vazuu na kuhinjskom stolu donekle su ga prikrivale, ali nedovoljno. Ona uzdahnu i klonu na stolicu. Čaj je bio skuvan, ali mrzelo ju je da ga sipa. Bilo bi predivno kad bi neko došao i uradio to umesto nje. Načas je prestala da diše. Sama je. Nema više nikoga da joj pomaže oko bilo čega, od kivanja čaja do vaspitavanja Hane.

Hana nadureno uđe u kuhinju; kosa joj je tek delimično skrivala namršteno lice. Nije tu toliko loše. Tačno je da nije London, ali Trevenen je predivan. Medi proguta tu opasku koja joj se umalo ne ote sa usana. Šta joj se to dešava? Da li ludi? Da li joj je to od tuge? Ili su joj neprekidne bitke s Hanom zakopale lepša osećanja? Možda joj je bes sad normalno duševno stanje? Ili je i nešto drugo posredi? Nije to znala, ali s mukom je obuzdavala vrtlog u sebi. Možda sa svojih trideset osam godina prevremeno ulazi u menopauzu? Neki razlog mora da postoji.

Hana sede trupnuvši. Na Medina pleća sleteše prašina i griža savesti. Namrštila se. To dete deluje premršavo. Događaji koji su vodili selidbi uzeli su danak od obeju. Medi ustade i natoči čašu vode. Dajući je Hani, posmatrala je njeno namrgođeno lice kako se obazire po prostoriji. Kuhinja je bila u jadnom stanju, ali Medi je znala da će moći od nje nešto da napravi.

Trevenen maltene kao da se obraćao Medi. Možda zbog svih pojedinosti koje je uporno otkrivala. Poput onih predivnih drvenih panela u dnevnoj sobi koji su je podsećali na brod, ili zavojnice stepeništa koje vodi do njene sobe.

Osvrnula se po kuhinji. Trevenen je delovao stameno, ako se ne računa krov; njemu će biti potrebno malo krpļjenja. Ona i Hana mogu da žive u kući i ovakvoj kakva je. Premda je rđavo uređena, ima nečeg privlačnog u sebi. Nešto se uskomeša u njoj pri toj pomisli. Ta kuća je njena. Trebaće vremena, ali pomoći će joj da izađe iz prošlosti i stupi u tekući vek. Na to ustade i prođe rukom duž grede nad kaminom, gledajući inicijale urezane u nju. T. P. 1595. Kuća te starosti sigurno ima svoje priče. Ko je bio ili bila T. P.? Da li neko iz porodice Penventon?

Hana se naže unatrag sa stolicom, na šta se ova žalostivo oglasi. Medi se okrete ka njoj i osmehnu se. Bio ju je ispunio jutarnji optimizam i umalo da ne prepozna to osećanje. Nekada je čaša stalno bila polupuna, ali u poslednje vreme je bila više nego prazna. Ispravila je leđa. Sposobna je da ovo ostvari i rešice situaciju s Hanom, počev od ovog trena.

„Jesi li se čula sa Abi?“

Hana prevrte očima.

„Shvatiću to kao da.“

Hana raširi ruke u značenju „shvati kako hoćeš“. Medi uzmače, ali potom reši da ponovo pokuša. „Želeće da ti

dođe u goste, u to sam sigurna. Kornvol je vrlo popularna turistička destinacija, a i...“ Gledala je Hanu kako se vrpolji, pa je zato nastavila dok devojka još nije stigla da progovori: „...za nas je to nov početak.“

Hana prekrsti ruke na grudima i zapilji se kroz prozor. Medi je morala uporno da pokušava. Ukoliko se ne bude trudila, činilo joj se, Hanini zidovi samo će postati još viši. Medi izvuče stolicu i sede preko puta nje. Udahnu vazduh. „Znam da ti ovo teško pada.“

„Ma šta mi reče? Šališ se, je li?“

Pubertetlijska je sevala očima na nju sa druge strane stola. Medi ispravi leđa i natera sebe da nastavi.

„Ne, ne šalim se.“

„Onda si prolupala više nego što sam mislila.“ Hana ustade i pođe iz kuhinje.

Medi othuknu i zaključila da možda i nije najbolji trenutak za pokušaje krpljenja njihovih odnosa. Obe su preumorne.

„Zdravo!“, viknu neki muški glas.

„O, idi dođavola, opet onaj čovek.“ Hana zastade na vratima.

Medi ustade. „Dobar dan, Mark.“

„Kuća već lepše izgleda.“ To je izgovorio preko Hanine glave, pošto mu je zaprečila prolaz u kuhinju.

Medi se osmehnu, radosna što je bar neko to primetio.

„Poslat sam ovamo s kobasicama i pireom.“ On razvuče usta u osmeh, pa izvede manevar i prođe pored Hane.

Hana zabaci kosu sa očiju. „Šta? Vi ste Najdžela Loson u muškoj odeći?“

„Ne, ali još nekoliko dana niko neće moći da vam popravi šporet, pa malčice toplog jela možda i neće škoditi.“

Hana progunda nešto.

Medi se ukruti.

On se nakašlja, pa pođe ka vratima. „Ostavljam vas da i dalje razotkrivate lepote Trevenena. Ako vam zatreba pomoć u vezi s nečim, zovite. Svoj posao uglavnom radim kod kuće.“

„A šta to radite kod kuće – spasavate slepe miševе?“ , upita Hana.

„Ja sam arhitekta, samo što ne projektujem pećine za slepe miševе.“

„Otratiću vas.“ Medi okrznu pogledom Hanu. Znala je da će tako samo pobeći od problema. No svejedno je noge same ponesoše iz kuhinje dok je pokušavala da misli na nešto drugo, ne jedino na pastorku. U vidnom polju joj se nađe ona fotografija u holu koja ju je zakopkala i kada je tek bila došla.

„Mark?“ Medi zastade pred njom. „Da li je na ovoj slici i Dafni Penventon?“

On stade do nje. „Mislim da je ona u sredini.“ Uputio joj je ispitivački pogled, a onda proučio fotografiju. „Vi baš ništa ne znate o njoj?“

„Ništa.“

„Vidi se da je bila lepotica. Čuo sam da je slomila mnogo srca.“

Medi klimnu glavom. „Da li se udavala?“

„Ne.“

„Baš čudno, zašto?“ , upita ona.

On je pogleda. „Mislim da joj je verenik poginuo u ratu.“

Žena na slici nije se osmehivala, ali nekako je Medi osećala da im želi dobrodošlicu. Pratila je prstom Dafnin obris dok je pokušavala da joj pogodi godine na fotografiji. Da li je Dafnino srce u tom trenutku još bilo čitavo? Kad bi se čovek mogao vratiti u mladost i tek biti pred nekim odlukama! Da li bi Dafni izabrala da se zaljubi u istog muškarca da je znala

da će zbog toga provesti život kao usedelica? Ima li čovek uopšte izbora u tako nečemu? Usedelica? Udovica? Medi zažmuri. Da li bi ona sama drugačije postupila? Odgovor je znala, ali nažalost povratka nije bilo.

Čim je izašla na sunce, sve je delovalo manje strašno. Oči joj zaseniše ljuspice liskuna u granitnim zidovima svinjca. On bi imao savršenu svetlost za atelje, ali s obzirom na to da nema krov, to je neostvarljiv san. Problemi u kući moraju imati prvenstvo. Kad su stigli do Markovog terenca, ona otrže misli od memljivih mirisa i vlažnih zidova.

„Hvala vam na svemu. Nisam sigurna gde bismo sad bile da nije vas.“

„Verovatno biste mi i dalje blokirale put.“

Medi je prosto morala da se nasmeje; naslonila se na vozilo i upijala vrelinu metala. Zašto joj je toliko zima? Topao je dan.

„Još jednom vam hvala.“ Pružila je ruku i gledala kako je njegovi snažni prsti obuhvataju. Nastao je nekakav kratak spoj i ona uzmače, puštajući ga. Diže pogled i ulovi vragolast problesak u njegovim očima.

„Nema na čemu. Ja sam specijalista za spasavanje lepih žena.“ Ušao je u landrover.

„To ste i pomenuli.“ Medi proguta pljuvačku. Poslednji put joj je neko rekao da je lepa u doba nekog drugog života – tačnije, Džonovog života.

Posmatrajući kola kako nestaju iza krivine, primetila je da su se na istoku pojavili oblaci. Ponovo se pomaljšao bol zbog Džonove smrti. Preduzela je sve što je mogla ne bi li ga održala u životu. Sve je svoje dala, ali to nije bilo dovoljno. Niz obraze joj potekoše suze. Zastade kraj jedne ruže kojoj je zrak sunca obasjavao krvavocrvene latice. Medi oseti kako joj se srce iznova raspada u hiljadu komada.

* * *

„Hana, moramo da krenemo.“ Stojeći na vrhu stepenica, Medi je čekala. „Hana?“, ponovo doviknu pošavši hodnikom ka pastorkinoj sobi.

„Evo, evo. Idem.“ Hana zalupi vrata.

„Dobro je. Imamo zakazano, pa ne želim da kasnim.“

„Aha, znam. Ti nikad ne želiš da kasniš.“

Medi je pogleda iskosa, ali ništa ne reče, već samo pođe prva ka kolima.

„Vezala pojas?“, upita.

„Mhm.“

Medi potera kola u rikverc, u strahu od staze i osećajući se kao stara gospođa dok je stezala volan kao da joj život od toga zavisi. Retrovizor je otkrivao prosjaje novih sedih vlasi: tu pojavu je prvi put primetila na dan Džonove sahrane. Legla je da spava bez ijedne, a probudila se sa deset, koje je odmah počupala. No uprkos budnom motrenju, opet su se pojavljivale, uznemirujuće redovno.

Kada je procenila da sme da odvoji oči od puta, Medi vide da Hana pomno razgleda živice. Bila je sigurna da je Hana prestravljena ovim novim početkom. A zaista nije ni mogao pasti u nezgodniji čas: te godine trebalo je da se sprema za maturaške ispite.

„I dakle, u koju to školu idemo?“

„Prvo u Malion. Nije baš vrhunski izbor, ali ionako imaš samo još godinu dana do nove škole. Druga je Helston.“

Hana zaškilji u Medi. „Zašto da biram školu samo zbog godinu dana? Da li se posle vraćamo u London?“

„Ne, reč je samo o tome da je ovo manja škola, pa je moj utisak da ćeš se lakše uklopiti.“

Hana zakoluta očima.